

RİSALE-İ NUR OKUMANIN ÖNEMİ

Nur Külliyatını okumaya iki yönden bakmak gerekiyor:

Birincisi, şahsi kemalat yolunda ilerlemek, **ikincisi**, iman ve Kur'an hizmetine daha fazla iştirak etmek.

Şunu hemen belirtelim ki, bu iki cihet birbiriyle çok yakından ilgilidir. Birincinin zaafa uğraması halinde ikinci şıkkın sürekliliği kaybolur. Bir müddet sonra o da terke uğrar. Yani, "*Hizmet ediyorum.*" diye şahsi okumalarını sekteye uğratan, ibadetlerinde noksanlıklar baş gösteren kişilerin hizmetleri devamlılık arz etmez, geçici bir süre parlamamanın ardından söner gider.

Üstadımız "**Ben cinleri ve insanları ancak bana ibadet etmeleri için yarattım.**" (*Zâriyat, 51/56*) ayet-i kerimesindeki "**ibadet**" lafzına "**marifet**" manası veriyor. Buna göre cinler ve insanlar iman ve marifet için yaratılmışlardır. **Marifetullah** sonsuz bir sahadır. Allah'ın zatı bilinemeyeceğine ve zatını tefekkür etmek şirk olduğuna göre, Onun marifetinde terakki etmenin en sağlam ve kısa yolu, İlahi isimlerin ve sıfatların tecelligâhı olan mahlukat âlemini **mana-yı harfiyle**, yani Allah namına, O'nun isimlerine ve sıfatlarına ayna olmaları yönüyle tefekkür etmekten geçiyor.

Bu noktada önümüze iki yol açılıyor: **Birisi**, bu tefekkürü şahsi kabiliyetimiz ve ilmimizle yapmamız. **Diğeri**, aynı vazifeyi Üstadın eserlerini okuyarak, o derslerden istifade ile yerine getirmemiz. Buna göre, Risale-i Nur'u okumanın bir yönü, bu tefekkürümüzü Üstadın nazarıyla yapmamızdır.

Marifetullahın, yani Allah'ı tanımanın sonu olmadığına en açık delil, Allah Resulünün (asm.) Mi'raç mucizesiyle "**meratib-i kemalattaki seyrü sülukunu**" tamamlayıp, bütün mahlukat âlemini gerilerde bırakarak rüyete mazhar olduğunda Cenab-ı Hakk'a hitaben "**Seni noksan sıfatlardan tenzih ederim. Ben seni hakıyla (tam bir marifet ile) tanıyamadım.**" buyurmasıdır.

Fen sahasında mütehassıs ilim adamlarını yer yer dinliyoruz. Her biri kâinat kitabının bir bölümünü inceliyor, önceki ilim adımlarının ortaya koydukları bilgilere yenilerini eklemeye çalışıyor ve hepsi bir ağızdan "*Bu sahada alınacak daha çok yolumuz var.*" diyorlar. Demek ki, Allah'ın bir mahlukunu bile hakıyla tanımanın sonu yok. Allah'ın ilim ve hikmetinin bir tek tecellisini anlamamanın sonu olmazsa, bütün sıfatları sonsuz ve mutlak, bütün esması nihayet kemalde olan Allah'ın marifetinde ne kadar yol alınsa yine az olacağı açıkça anlaşılabilir mi?.. Son nefesimize kadar bu vadide aralıksız ilerlese, yine yolun çok az bir kısmını kat etmiş olarak hayata gözlerimizi kapayacağız.

Üstadımızdan bir tespit ve bir müjde:

“Kat’î ve çok tecrübelerle anlaşılmış ki, imanı kurtarmak ve kuvvetlendirmek ve tahkikî yapmanın en kısa ve en kolay yolu Risale-i Nur'dadır. Evet on beş sene yerine, on beş haftada Risale-i Nur o yolu kestirir, iman-ı hakikîye îsal eder.”(1)

Nurları okumanın ikinci cephesi, iman ve Kur’an hizmetinde daha çok çalışmak ve bu hakikatleri muhtaç gönüllere ve yaralanmış akıllara ulaştırmak için gayret göstermektir.

İnsan, Nurları okudukça, ruhunda bu hakikatleri başkalarına da ulaştırma arzusu uyanıyor. Okuma azaldığında yahut terk edildiğinde, insanın akıl ve hayal dünyası başka şeylere yöneliyor ve idealinde sapmalar baş gösteriyor. Dünya meseleleri ön plana çıkıyor. Halbuki, Rabbimizin Kur’anda beyan ettiği gibi,

“... ahiret daha hayırlı ve daha devamlıdır.”(A’lâ, 87/17)

Bir Nur talebesi, o baki âlemdeki ebedi saadetin en büyük vesilesini bulmuştur. Bundan azami derecede istifade etmekle birlikte, Nur hizmetinin dört esasından birisi olan **“şefkat”** gereğince bu gerçekleri ve bu ilaçları başka muhtaçlara da ulaştırmakla mükelleftir.

“Komşusu aç iken kendi tok olan bizden değildir. (Yani, kâmil mümin olamaz.)”(2)

hadis-i şerifine bu nazarla baktığımızda, çevremizin iman hakikatlerine, ahlâk esaslarına, doğruluğa, iffete son derece muhtaç nice insanlarla adeta kaynaştığını görür, onlara hiddet etmek ve lanet okumak yerine kendilere ulaşmanın ve onları kurtarmanın yollarını ararız.

Sözün burasında, bir hususa da kısaca temas etmek istiyorum.

“Risale-i Nur, -bu Anadolu memleketine- belâların def’ine ehemmiyetli bir vesiledir. Sadaka nasıl belâyı def’ediyor, onun intişarı ve okunması küllî bir sadaka nev’inde semavî ve arzî belâların def’ine çok emareler ve hadiselerle tebeyün etmiş.”(3)

Bazı kimseler bu ince hakikate itiraz edebiliyorlar. Halbuki, şöyle düşünseler itirazlarının yersiz olduğunu görürler:

Ehemmiyet noktasında, insanın midesi ruhundan ve kalbinden ne kadar gerilerde ise, bir muhtacın midesini doyurmak da kalbini tatmin etmekten o kadar geridir. Kişinin maddi ihtiyaçlarına yardımcı olmak sadaka olursa ve insanın ömrünü bereketlendirirse, muhtaç gönüllere iman hakikatlerini ulaştırmanın ne kadar büyük bir sadaka olduğu rahatlıkla anlaşılır.

Ömür sermayesi elimizdeyken, insanların kalp ve ruhlarına iman ve Kur'an hakikatlerini ulaştırmaya daha çok mesai harcayalım ve böylece sadaka sevabından da en verimli ve bereketli bir şekilde istifade etmeye çalışalım.

Nurları okumanın, bir başka ciheti daha var. O da Tur talebelerinin şahs-ı manevîsinden hasıl olan yekün sevaba ve nura sahip olmak. Üstad'ın lamba misalini hatırlayalım: Ortak çalışmayla bir lamba vücuda geliyor ve onun ışığı herkesin aynasına aynen aksediyor.

Bilindiği gibi, bölünme maddiyat için geçerlidir; nur ve nuranîlerde bölünme olmaz. Okunan bir Fatiha milyonlarca kişiye bağışlansa hepsine aynen ulaşır. Cemaatle kılınan namazdan hasıl olan 27 kat sevapta da bir bölünme söz konusu değildir, herkes cemaat sevabını yine 27 kat olarak alır.

Şu var ki, aynı tecelliden herkesin istifadesi bir değildir. Aynalar büyüdükçe ve parladıkça, edinilen fayda da artar. İşte aynamızı büyüten sebepleri Üstat hazretleri şöyle dile getiriyor:

“Risale-i Nur dairesinde sadakat ve hizmet ve takva ve içtinab-ı kebair derecesiyle o ulvî ve küllî ubudiyete sahib olur. Elbette bu büyük kazancı kaçırmamak için takvada, ihlasta, sadakatta çalışmak gerektir.”(4)

Bu faktörlerin hepsi Risale-i Nur'un okunmasıyla yakından ilgilidir.

Şunu da önemle belirtelim ki, **okumada devamlılık esastır.** Bir hadis-i şerifte bildirildiği gibi, **“Amelin hayırlısı az da olsa devamlı olanıdır.”** Nurları okuma konusunda da bu hadis-i şerife ittiba ederek, her gün okuyabileceğimiz asgarî miktarı belirlememiz ve en ağır şartlarda bile ondan asla vazgeçmememiz çok önemlidir. Tatillerde, özel okuma programlarında bu rakam geçici bir süre için artırılır, şartlar eskisine avdet ettiğinde yine belirlenen o asgarî miktar üzerinden

okumaya devam edilir. Bu konuda Üstad hazretlerinin şöyle bir tavsiyesi ve müjdesi var:

“Hiç olmazsa işleri ve vazifeleri olmadığı vakitlerde, beş-on dakika dahi olsa Risale-i Nur’u okumak veya dinlemek veya yazmak cihetiyle bir miktar meşgul olsalar, hakikî talebe-i ulûmun sevaplarına ve şereflerine mazhar oldukları gibi, ihlâs risalesinde yazılan beş nev’i ibadete de mazhar olurlar.”(5)

Şahs-ı maneviye dahil olup ondan istifade etme hususunda Nurlarda çok harika bir misal daha var:

Bir kimse elindeki telefon makinesini bir kablo ile ana şebekeye bağlamakla bütün dünyadaki dostlarıyla rahatlıkla görüşebilir.

İşte biz de ders okumakla ve toplu derslere iştirak etmekle dünya çapındaki o muhteşem hizmet şebekesine bağlanmış oluyoruz. Okumayı ve hizmeti bırakmak, o bağın kopmasını ve o istifadenin azalmasını yahut kaybolmasını netice verebilir.

Risale-i Nuru okumanın çok önemli bir yönü de şu ifadelerle dikkatimize sunuluyor:

“Bir sene bu risaleleri ve bu dersleri anlayarak ve kabul ederek okuyan, bu zamanın mühim, hakikatlı bir alimi olabilir.”(6)

“Çok emarelerle anlamışız ki: Bu ulûm-u imaniyedeki fetva vazifesiyle tavsif edilmişiz.”(7)

Okumaktan maksat ilim elde etmek, ilimden gaye de amel etmek ve başkalarına faydalı olmaktır. Nurları daha iyi anlamamız ve bunun sonucu olarak da daha çok hizmet etmemiz konusunda Üstadın şöyle bir tavsiyesi var:

“Nur şâkirtleri mümkün olduğu kadar her yerde küçücük bir derslane-i Nuriye açmak lazımdır. Gerçi herkes kendi kendine bir derece istifade eder, fakat herkes her bir meselesini tam anlamaz.”(8)

Bu ifadelerde, özel okuma yanında karşılıklı mütalaa ve müzakerelerde bulunmaya

ve birbirimizden istifade etmeye de teşvik vardır. Kendisini böylece yetiştiren bir nur talebesi, iman hakikatleri konusundaki bütün sorulara rahatlıkla cevap verebilir. Çünkü bu soruların cevapları nur külliyatında en güzel ve en tatminkar şekliyle mevcuttur. Onun görevi bunları anlamak ve muhtaçlara anlatmaktır.

“Bu zamanın mühim, hakikatlı bir alimi olabilir.” ifadesinden açıkça anlaşıldığı gibi, bu zamanın *-imana dair-* sorularına nurlardaki hakikatleri bilmeksizin cevap vermek çok zordur; adeta mümkün değildir. İnanç zaafına uğrayan, şüpheler içinde bocalayan bir kişiyi zikir ve tespihle tedavi edemezsiniz; fetvalarla korkutarak, yahut menkibelerle özendirerek de kurtaramazsınız. Onun aklını ve kalbini, ancak Risale-i Nurdaki hakikatlerle ikna ve tatmin edebilirsiniz. Çünkü bu zaman, teslimiyetin kırıldığı, **“neden ve niçin”**lerin meydan aldığı farklı bir zamandır.

“Ehl-i velayetin amel ve ibadet ve sülûk ve riyazetle gördüğü hakikatlar ve perdeler arkasında müşahede ettikleri hakaik-i imaniye, aynen onlar gibi Risale-i Nur ibadet yerinde, ilim içinde hakikata bir yol açmış; sülûk ve evrad yerinde, mantıkî bürhanlarla ilmî hüccetler içinde hakikat-ül hakaika yol açmış.”(9)

Muhtaçların imanını nurlarla kurtarma görevi bizim için bir ihsan-ı ilahidir. Üstadımız içtimaî ve siyasî hizmetlerin **“iman hizmeti yanında ancak onuncu derecede kalacağını”** beyan ediyor Kastamonu Lahikasında. Onun için biz de iman hizmetinin değerini kendi iç âlemimizde daima birinci derecede tutmak durumundayız. **Bunun yolu Nur Risalelerini sürekli okumaktan ve nur hizmetiyle ilgimizi devam ettirmekten geçer.**

Fiziki bir kaidedir: İnsan bir cismin yanında ve yakınında ise, onu olduğu gibi görebilir ve bilebilir; uzaklaştığı cisimler ise nazarında küçülürler. Bu fizik olayı hizmet için de geçerlidir. Hizmetin içinde ve yakınında bulunanlar onun önemini daha iyi kavrar, azametini daha iyi anlarlar. Hizmet ve okuma terk edildikçe iman hizmetinin mana ve ehemmiyeti nazarlardan saklanmaya başlar. Bu ise bir nur talebesi için çok önemli bir tehlikedir.

Dipnotlar:

- (1) bk. [Kastamonu Lahikası, \(48. Mektup\)](#)
- (2) bk. *Hakim, Müstedrek, 4/183, no: 7307.*
- (3) bk. [Emirdağ Lâhikası-I,\(14. Mektup\)](#)
- (4) bk. [Kastamonu Lahikası, \(64. Mektup\)](#)
- (5) bk. [Emirdağ Lâhikası-II, \(77. Mektup\)](#)
- (6) bk. [Lem'alar, Yirmi Birinci Lem'a.](#)
- (7) bk. [Mektubat, Yirmi Dokuzuncu Mektup, Altıncı Risale.](#)
- (8) bk. [Emirdağ Lahikası-I, \(191. Mektup\)](#)

(9) bk. [age.](#) (53. Mektup)